

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

1. Zarzut pierwszy: decyzja z dnia 14 kwietnia 2021 r. narusza istotne wymogi proceduralne w rozumieniu art. 263 akapit drugi TFUE, ponieważ nie została prawidłowo wydana.
2. Zarzut drugi: decyzja z dnia 14 kwietnia 2021 r. oraz załączniki I–III do niej naruszają istotne wymogi proceduralne w rozumieniu art. 263 akapit drugi TFUE oraz prawo do dobrej administracji ze względu na brak wystarczającego uzasadnienia stosownie do art. 296 akapit drugi TFUE oraz art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”).
3. Zarzut trzeci: decyzja z dnia 14 kwietnia 2021 r. oraz załączniki I i II do niej naruszają prawo do skutecznego środka prawnego zapisane w art. 47 akapit pierwszy karty, ponieważ poddanie materialnej prawidłowości decyzji skutecznej kontroli sądowej jest praktycznie niemożliwe.
4. Zarzut czwarty: decyzja z dnia 14 kwietnia 2021 r. oraz załączniki do niej są bezprawne z uwagi na niezgodność z prawem samych art. 4–7 i 9 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 ⁽¹⁾. Przepisy te naruszają prawo instytucji do skutecznej ochrony prawnej, ponieważ prowadzą do wydawania decyzji, które ze swej istoty są pozbawione przejrzystości.
5. Zarzut piąty: w razie uznania, iż brak przejrzystości obliczania składek instytucji wynika już z art. 70 ust. 2 rozporządzenia nr 806/2014 ⁽²⁾ oraz art. 103 ust. 2 i 7 dyrektywy 2014/59 ⁽³⁾, akty te są bezprawne z powodów wskazanych w zarzucie czwartym i w związku z tym należy stwierdzić, że nie mają zastosowania.
6. Zarzut szósty: decyzja z dnia 14 kwietnia 2021 r. narusza art. 6, art. 7 i art. 20 ust. 1 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 ze względu na to, że przy obliczaniu mnożnika korekty ryzyka pozwana nie uwzględniła wskaźników ryzyka związanych ze stabilnym finansowaniem netto i minimalnymi wymogami dotyczącymi funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych ani wskaźników ryzyka związanych ze stopniem złożoności („complexity”) i możliwością restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji („resolvability”).
7. Zarzut siódmy: decyzja z dnia 14 kwietnia 2021 r. oraz załączniki I–III do niej naruszają istotne wymogi proceduralne w rozumieniu art. 263 akapit drugi TFUE oraz prawo do dobrej administracji stosownie do art. 41 ust. 2 lit. a) karty, ponieważ przed wydaniem zaskarżonej decyzji skarżąca nie została wysłuchana.

⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).

Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2021 r. – Norddeutsche Landesbank – Girozentrale / SRB

(Sprawa T-403/21)

(2021/C 368/43)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Norddeutsche Landesbank – Girozentrale (Hannover, Niemcy) (przedstawiciele: D. Flore i J. Seitz, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji strony pozwanej z dnia 14 kwietnia 2021 r. (sygnatura: SRB/ES/2021/22) wraz z załącznikami do niej, w szczególności załącznikiem I dotyczącym „wyników obliczenia dotyczącego wszystkich instytucji podlegających obliczeniu składek *ex ante* za rok 2021, przedstawionych oddzielnie (dla każdej instytucji) w ujednoliconych załącznikach” – w zakresie, w jakim mają one znaczenie dla strony skarżącej;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym
 - Strona pozwana nie wysłuchała Deutsche Hypothekbank przed wydaniem zaskarżonej decyzji i tym samym naruszyła art. 41 ust. 1 i ust. 2 lit. a) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”).
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przepisów proceduralnych
 - Zaskarżona decyzja jest nieważna, ponieważ została wydana z naruszeniem ogólnych wymogów proceduralnych wynikających z art. 41 karty i art. 298 ogólnych zasad prawa TFUE oraz regulaminu postępowania strony pozwanej.
3. Zarzut trzeci dotyczący braku uzasadnienia zaskarżonej decyzji
 - Zaskarżona decyzja nie zawiera wystarczającego uzasadnienia, co narusza art. 296 TFUE. W szczególności uzasadnienie nie zawiera związku z konkretnym przypadkiem i nie przedstawia zasadniczych względów w kontekście proporcjonalności i swobody uznania.
 - Ponadto obliczenie rocznej składki nie jest zrozumiałe, w szczególności ze względu na użycie niespójnych terminów i brak przedstawienia ważnych etapów pośrednich.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa podstawowego do skutecznej ochrony sądowej ze względu na brak możliwości przeprowadzenia kontroli zaskarżonego postanowienia
 - Brak uzasadnienia zaskarżonego postanowienia w znaczącym stopniu utrudnia stronie skarżącej uzyskanie kontroli sądowej.
 - Strona pozwana naruszyła przy tym w szczególności zasadę kontrydiktoryjności, zgodnie z którą strony muszą mieć możliwość kontrydiktoryjnego omówienia zarówno okoliczności faktycznych, jak i prawnych, które są decydujące dla wyniku postępowania.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia prawa wyższej rangi w związku z zastosowaniem wskaźnika IPS (Institutional Protection Scheme)
 - Przy stosowaniu wskaźnika IPS błędnie oceniono znaczenie przynależności Deutsche Hypothekbank do instytucjonalnego systemu ochrony Sparkassen-Finanzgruppe.
 - Zgodnie z art. 6 ust. 5 zdanie drugie rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 ⁽¹⁾ pozwana powinna była również wziąć pod uwagę niskie prawdopodobieństwo przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji danej instytucji, a tym samym skorzystania z Jednolitego Funduszu Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji oraz powinna była przestrzegać zasady proporcjonalności.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 podlegającego wykładni w świetle prawa wyższej rangi poprzez uwzględnienie ogólnej pozycji ryzyka związanego z instrumentami pochodnymi w ramach wskaźnika ryzyka „działalność handlowa, ekspozycje pozabilansowe, instrumenty pochodne, stopień złożoności oraz możliwość restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”
 - Pozwana powinna była ponadto wziąć pod uwagę, zgodnie z wymogiem orientacji na profil ryzyka, przy rozpatrywaniu ogólnej pozycji ryzyka związanego z instrumentami pochodnymi w kontekście art. 6 ust. 5 zd. 1 lit. a), art. 6 ust. 6 i art. 7 ust. 4 zd. 1 lit. a) rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63, że w przypadku Deutsche Hypothekbank wszystkie instrumenty pochodne zostały przypisane do portfela niehandlowego i były wykorzystywane wyłącznie do celów zabezpieczenia, oraz że Deutsche Hypothekbank miał niski poziom złożoności i wysoką zdolność rozrachunkową.

7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 poprzez nieuwzględnienie MREL (Minimum Requirements for own funds and Eligible Liabilities) w ramach pola ryzyka „Ekspozycja na ryzyko”
 - Pozwana powinna była wziąć pod uwagę, zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. a), ust. 2 lit. a) rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63, ponadprzeciętny wskaźnik MREL strony skarżącej wynoszący 67,6 %, który znacznie przekraczał minimalny wskaźnik 8 % ustalony przez Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji.
8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 podlegającego wykładni w świetle prawa wyższej rangi w związku z zastosowaniem mnożnika korekty ryzyka
 - Pozwana powinna była wziąć pod uwagę przy ustalaniu mnożnika korekty ryzyka niskie prawdopodobieństwo niewypłacalności strony skarżącej i jej ponadprzeciętny wskaźnik MREL zgodnie z wymogiem ukierunkowania na profil ryzyka i podstawowym prawem do swobody przedsiębiorczości wynikającym z art. 16 karty.
9. Zarzut ósmy (pomocniczo): art. 7 ust. 4 zdanie drugie rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 narusza prawo wyższej rangi
 - Przewidując relatywizację wskaźnika IPS, art. 7 ust. 4 zdanie drugie rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 narusza ogólną zasadę równości wynikającą z art. 20 karty oraz zasadę proporcjonalności, ponieważ instytucje, które podlegają temu samemu systemowi ochrony, a tym samym mają takie samo prawdopodobieństwo niewypłacalności, mogą być traktowane w różny sposób.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący naruszenia prawa wyższej rangi przez definicję „depozytów międzybankowych” zawartą w załączniku I, stopień 1 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63.
 - Definicja „depozytów międzybankowych” przewidziana w załączniku I, krok 1 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 jest niezgodna z prawem, ponieważ uwzględnienie papierów wartościowych neutralnych pod względem ryzyka, takich jak imienne listy zastawne, nie może być uwzględnione w obliczaniu wskaźnika ryzyka „kredyty międzybankowe i depozyty międzybankowe” ze względu na istniejące pokrycie.
11. Zarzut jedenasty dotyczący naruszenia prawa wyższej rangi przez przyporządkowanie do klas zgodnie z załącznikiem I, krok 2 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63
 - Przyporządkowanie do klas zgodnie z załącznikiem I, etap 2 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 jest niezgodna z prawem, ponieważ niewielka liczba klas i identyczna liczba instytucji w każdej klasie nie pozwalają na uwzględnienie profilu ryzyka danej instytucji, jak ma to miejsce np. w przypadku Deutsche Hypothekbank, w wystarczająco zróżnicowany sposób.

(¹) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).

Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2021 r. – Niemcy / Komisja

(Sprawa T-409/21)

(2021/C 368/44)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: J. Möller i R. Kanitz)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 3 czerwca 2021 r. w sprawie pomocy państwa SA.56826 (2020/N) – Germany – 2020 reform of support for cogeneration oraz pomocy państwa SA.53308 (2019/N) – Germany – Change of support to existing CHP plants (§ 13 Gesetz für die Erhaltung, die Modernisierung und den Ausbau der Kraft-Wärme-Kopplung (Kräfte-Wärme-Kopplungsgesetz, KWKG) (ustawy w sprawie kogeneracji ciepła i energii elektrycznej) w zakresie, w jakim stwierdza się w niej, że:
 - a) wspieranie wytwarzania energii elektrycznej w kogeneracji w nowych, unowocześnionych i zmodernizowanych wysokosprawnych elektrociepłowniach,